

ARGUMENT. Hostal de muntanya. Segle XVIII. Nit de primavera. Tot parlant amb el seu servent, al qual l'aire torbador de la primavera desvetlla el desig d'ésser soldat i viure en una ciutat marinera, Jovita, hostalera, també influïda, voldria desempallegar-se del seu hostal, i recorda com l'havia estimada, en millors temps, l'ara famós bandit Perot de l'Armentera. Surt de sa cambra Rosaura, ballarina, que sent aquella nit un canvi en el seu cor, i es vol fer monja. Golferic, seminarista fugitiu, ~~arriba~~ per la seva part, s'ha enamorat de Rosaura, i cadascú dels dos ignora la vera condició de l'altre. Després de mostrar-se ella mística i ell sentimental (en successives converses amb Jovita), ix Golferic a dar un tomb sota els arbres; Rosaura, que no pot dormir, torna a l'escena, i es lliguen, alternades, una serenada d'ell i una pregària d'ella. Rosaura torna a sa cambra, veient venir gent estranya; son Perot i Corvetó; ~~arriben~~ ^{arriben} ~~que s'acosten a descomptar el seu perseguitor~~ cansats d'una expedició inútil. L'hostalera els reb gentilment; i mentre ella de bon grat, filla com és d'un vell contrabandista, tornaria a la vida lliure i etzarosa, el bandit es sehtiria decantat, cert, a l'idil·li amb ella, però fent d'hostaler pacífic, convertit a la tranquil·litat domèstica. (En aquesta escena ella canta una cançó de lladres treta en honor d'ell, i ell en canta una de to familiar i bucòlic). Surten al terrat, indecís encar el desenllaç de llur episodi; torna Golferic, al qual l'embriagament de la nit ha dat audàcia, i truca a la cambra de Rosaura. També aquí es produeix el contrast dels dos ideals, hi ha una correddissa per a conseguir un bes i al capdevall, Rosaura s'adona de l'estrany candor del seu galant, i li conta quelcom de l'amor, i, entre jaculatoria i jaculatoria, com convé que els homes siguin ardits. Tornen Jovita i Perot, enllaçats. Perot reconeix a Rosaura, la gran ballarina; esgarrifament de Golferic. Corvetó arriba desenat a dir que s'acosta una força que ben segur els persegueix, al seu cap i a la colla. Això encén la sang del Perot, que abandona tot somni plàcid, i torna a ésser l'home més inexorable quant més empaitat; Jovita se n'aparta amb terror. Però el servent Marcó porta la nova que qui ve es l'Arquebisbe, en cerca

d'un seminarista fugitiu, son nebot, i els que l'escorten són canonges an-
cians i funcionaris xacrosos de la Curia. Qui té pànic és ara Golferic, el
qual, objecte de la riota de Rosaura, decidida a tornar-se'n al món de sos
exits, anira a tancar-se al Seminari. Tot ha estat un giravolt de Maig; un
tomb efimer cap a la fantasia, i cadascu retorna, mentre l'auba apunta, a
esser com havia estat sempre, i aquesta moralitat de l'obra es diu en pocs
versos tranquils i, somrients, mentre es fa un comiat general en una gavota
que ballean els quatre personatges cabdals.

El final de l'obra és una reflexió sobre la vida i la mort, i sobre el paper de l'artista en la societat. El protagonista, Golferic, és un home que ha estat víctima de la hipocrisia i de la falsedat de la societat. A través de la seva història, el lector veu com la vida és una constant batalla entre la realitat i la fantasia. El final de l'obra és una reflexió sobre la vida i la mort, i sobre el paper de l'artista en la societat.

El final de l'obra és una reflexió sobre la vida i la mort, i sobre el paper de l'artista en la societat.

El final de l'obra és una reflexió sobre la vida i la mort, i sobre el paper de l'artista en la societat. El protagonista, Golferic, és un home que ha estat víctima de la hipocrisia i de la falsedat de la societat. A través de la seva història, el lector veu com la vida és una constant batalla entre la realitat i la fantasia. El final de l'obra és una reflexió sobre la vida i la mort, i sobre el paper de l'artista en la societat.